

Sygn. akt II K 201/16

2 Ds. 81.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 21.09.2016r.

sprawy **D. D.**

urodz. (...) w K.

syna M. i I. z d. J.

oskarżonego o to, że:

w 4 marca 2016 roku w G. w powiecie (...), wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci 25,48 grama metamfetaminy oraz środek odurzający w postaci 6,00 gram suszu konopi innej niż włóknista

tj. o czyn z art. 62 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego D. D. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 62 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust 1 powołanej ustawy wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 04.03.2016r. godz. 14.45 do dnia 05.03.2016r. godz. 10:18 przyjmując, że zaliczeniu podlega jeden dzień;

III. na podstawie art. 70 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego i substancji psychotropowej opisanych w wykazie nr I/725/16/N Drz 61 i (...) i zarządza ich zniszczenie;

IV. na podstawie art. 70 ust 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego nawiązkę w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) Uzależnień w B. na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 110,00 złotych i na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt II K 201/16

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 4 marca 2016r. do D. D. zamieszkującego wspólnie z konkubiną w G. przybyli w ramach wykonywanych czynności służbowych funkcjonariusze Policji wraz z pracownikami Służby Celnej celem dokonania przeszukania przy użyciu psa służbowego zajmowanych przez wymienionego pomieszczeń mieszkalnych.

D. D. wydał dobrowolnie posiadane wówczas narkotyki: metamfetaminę w ilości 25,48 grama i susz konopi innej niż włóknista w ilości 6,00 gram.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. D. -k. 65 verte, protokół przeszukania –k. 15-18, protokół użycia wagi –k. 22 – 24, protokół użycia testera narkotykowego – k. 25-28, protokół oględzin – k. 19-21)

D. D. ma 28 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Bez wyuczonego zawodu zatrudniony w F. P. G. na stanowisku klejarz monter, jeszcze w marcu 2016r. wyjechał wraz z konkubiną do Niemiec, gdzie od czerwca podjął zatrudnienie w firmie telekomunikacyjnej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. D. –k. 3,65, dokumenty na okoliczność zatrudnienia –k. 61-64)

D. D. był uprzednio dwukrotnie karany sądownie. Przedmiotowego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim z dnia 10 stycznia 2013r. za przestępstwo z art. 62 st. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny. W dniu 17 lipca 2014r. tenże Sąd wydał ponowny wyrok skazujący D. D. tym razem za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Okres próby biegnie do dnia 25 lipca 2017r.

(dowód: dane o karalności – k. 6-7, odpisy wyroków –k. 8,9)

D. D. przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Na etapie dochodzenia wyjaśnił, że wydane dobrowolnie narkotyki nabył na własne potrzeby od osoby, której danych odmówił podania. Zaprzeczył uzależnieniu wskazując, że narkotyki zażywa od czasu do czasu. W toku rozprawy głównej stwierdził, że dostał nauczkę i żałuje popełnionego czynu. Argumentował na okoliczność treści zarzutu, że narkotyki kupił okazjonalnie bowiem chciał ich spróbować, zażyć zaś nie zdążył wobec przybycia Policji. Zaprzeczył, aby wcześniej próbował narkotyków. Odmówił udzielenia informacji na okoliczność wejścia w posiadanie narkotyków tłumacząc, że obawia się o życie własne i narzeczonej. Podkreślał, że narkotyki wydał dobrowolnie, że nie toczą się wobec niego inne postępowania, zaś w Niemczech, gdzie posiadała stale zameldowanie i pracę zamierza pozostać. Wnosił o danie mu ostatniej szansy.

Działając przez obrońcę wniósł o orzeczenie kary grzywny.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że zarzut stawiany D. D. aktem oskarżenia jest słuszny i znajduje oparcie w materiale dowodowym. Poczynieniu kompleksowych ustaleń faktycznych wystarczyły wyjaśnienia oskarżonego poparte sporządzoną dokumentacją w postaci protokołów przeszukania, oględzin, użycia wagi oraz użycia testera narkotykowego. Dowodom powyższym w pełni ze sobą korespondującym Sąd dał wiarę w całości.

Wyjaśnienia D. D. dające podstawy do przypisania sprawstwa i winy w zakresie występku kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie przekonują jednak w zakresie dalszego rozstrzygnięcia, a mianowicie w zakresie kary. Kara z jednej strony ma spełniać cele wychowawcze i resocjalizacyjne, z drugiej strony obliczona jest także na zasłużoną dotkliwość, jaka w sposób wyważony i sprawiedliwy spotkać ma każdego sprawcę przestępstwa. Sąd musi mieć przekonanie, że kara wymierzana jest adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości i zdoła uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, o jakim mowa w art. 115 § 2 k.k. jest znaczny. Za oceną powyższą przemawia ilość posiadanych narkotyków, bowiem w przeliczeniu na porcje D. D. posiadał w miejscu zamieszkania 24 porcje marihuany oraz ponad 254 porcje metamfetaminy należącego do grupy narkotyków tzw. twardych. Jest to istotna ilość. Motywy działania – twierdzenie oskarżonego, że narkotyki uzyskał dla siebie, bowiem chciał ich spróbować nie przekonują o tyle, że już uprzednio D. D. był skazany za posiadanie narkotyków, miał więc z nimi kontakt.

Obok znacznego stopnia społecznej szkodliwości po stronie oskarżonego występuje szereg okoliczności obciążających wymiar kary. D. D. był uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa, zaś przedmiotowego czynu dopuścił się w okresie próby biegnącym w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności w innej sprawie. Okoliczność podnoszona w toku rozprawy, że nie toczy wobec oskarżonego obecnie inne postępowanie karne nie ma żadnego znaczenia dla wartościowania okoliczności wpływających na wymiar kary. Ponowne wejście w konflikt z prawem, w szczególności uprzednie skazanie za przestępstwo z Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, świadczy o ignorancji przez oskarżanego norm prawnych.

Z okoliczność łagodzącą Sąd przyjął przyznanie się do popełnienia zarzuczonego czynu i złożenie wyjaśnień. Akcentowana przez oskarżonego okoliczność dobrowolnego wydania narkotyków nie miała jednak znaczenia dla wymiaru kary. Skoro do miejsca zamieszkania oskarżonego celem przeszukania przybyli funkcjonariusze Policji i Służby Celnej wraz z psem służbowym dobrowolne wydanie narkotyków było podyktowane zdrowym rozsądkiem.

Wobec powyższych okoliczności i w oparciu o dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. karą sprawiedliwą, adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu jest kara w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zważywszy na zagrożenie przewidziane za tego typu czyn tj. od 1 miesiąca do lat 3, jest to kara orzeczona w dolnym wymiarze ustawowego zagrożenia. Kara powyższa jest słuszna w odczuciu społecznym i spełni wskazywane wyżej cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności, z uwagi na treść art. 69 § 1 k.k. uniemożliwiła warunkowe zawieszenie wykonania orzekanej kary.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył na poczet kary okres zatrzymania w sprawie, który to zważywszy na godziny zatrzymania przemawiał za przyjęciem, że zaliczeniu podlega jeden dzień.

Z uwagi na stopień społecznej szkodliwości, ilość posiadanych narkotyków i ponowne skazanie przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego nawiązkę w kwocie 2000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) Uzależnień w B. na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii.

Na podstawie art. 70 ust. 2 wyżej wskazanej Ustawy Sąd orzekł również w przedmiocie przypadku na rzecz Skarbu Państwa znalezionych u oskarżonego środka odurzającego i substancji psychotropowej i zarządził ich zniszczenie.

O kosztach orzeczono w oparciu o regułę procesową wyrażoną w art. 627 k.p.k., a opłatę karną nałożono na podstawie art.2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.